

10 dalis, 13 skyrius

Rugpjūtis, 2009

Šrila Indradjuma Svamis

Kaip mums pasisekė, kad tai matėme!

- Tik per mano lavoną! – suklykė moteris per telefoną.

Kai įėjau į biurą, išgirdau kiekvieną žodį, pasakytą Nandini dasi:

- Niekada! Niekada neišnuomosiu mokyklos jūsų žmonėms! Nei po milijono metų! – po to ji padėjo ragelį.

- Dieve, - pasakiau. – Kas tai buvo?

- Netoli Vudstoko lauko esančios mokyklos direktorė, - pasakė Nandini. – Ji atsisako mums išnuomoti mokyklą. Bus sunku, nes mums padėti susirinks 400 bhaktų.

- Praeitais metais mes nuomojome tris mokyklas bhaktams, - pasakė Džajatamas das. – Tačiau dvi iš jų remontuojamos. Šiuo metu turime tik vieną.

- Kiekvienais metais kreipiuosi į tą pačią moterį, norėdama išnuomoti jos mokyklą, - pasakė Nandini, - ir kiekvienais metais ji griežtai atsisako. Ji mano, kad esame pavojinga sekta.

- Ką daryti? – paklausiau aš.

- Pabandyčiau dar vieną dalyką, - pasakė Nandini. – Paprašysiu to miesto mero pasikalbėti su ja. Jis mūsų draugas. Galbūt jis galės ją paveikti.

Kitą popietę per sankirtaną paskambino Nandini.

- Mes turime mokyklą! – sušuko ji.

- Direktorė sutiko? – paklausiau aš.

- Ne visai, – pasakė Nandini. – Meras privertė ją mums išnuomoti mokyklą. Jis pasakė jai, kad praras darbą, jei to nepadarys. Nebuvo malonu, bet tai ją paveikė.

Po keletos dienų mūsų festivalio grupė iš 250 bhaktų paliko Baltijos pajūrį ir iškeliavo į pietvakarius, link Vudstoko festivalio vietos. Dar per kelias dienas daugiau nei 150 bhaktų prisijungs iš Ukrainos, Rusijos ir kitų Europos šalių.

- Šių metų Vudstokas bus labai ypatingas, - pasakė Džajatamas, kai susirinkome apsvarstyti dalyvių resursų. – Maiklas Langas (Michael Lang) bus vienas iš mūsų pagrindinių svečių. Jis buvo vienas iš Vudstoko organizatorių Amerikoje prieš keturiasdešimt metų.

- Puiku, - pasakiau.

- Tai penkioliktosios Lenkijos Vudstoko metinės, - tęsė Džajatamas. – Jurekas Ovsiakas, organizatorius, labai plačiai reklamuoja renginį. Jie tikisi daugiau jaunimo nei bet kada.

- Praėjo dvidešimt metų nuo komunizmo žlugimo, - pasakė Nandini, - taigi Jurekas pakvietė taip pat ir Lechą Valensą, kuris prisidėjo prie demokratijos sugrąžinimo Lenkijoje ir vėliau tapo šalies prezidentu.

- Viskas gražiai išsirikiuoja, - pasakiau.

Mūsų festivalio statymo komanda dalyvavo Vudstoke nuo pat jo pradžios, taigi ji buvo patyrusi ir baigė ruošti mūsų lauką, Taikų Krišnos kaimą, kelios dienos iki renginio pradžios. Mūsų didelė septyniasdešimties metrų ilgio palapinė kartu su dvidešimčia mažesnių palapinių stovėjo gracingai ir įspūdingai vieno akro ploto lauke.

Tačiau kai vieną rytą su bhaktu važiavome pro šalį, jis gūžtelėjo pečiais.

- Nieko naujo, - pasakė jis. – Viskas atrodo taip pat, kaip visada.

- Nebandyk to menkinti, - pasakiau. – Kiekvienais metais turime dėkoti Krišnai už galimybę paliesti šimtų ir tūkstančių žmonių širdis. Beveik visi atėję į festivalį užsuka į mūsų kaimą. Kur dar bhaktai turi galimybę pamokslauti tokiu mastu?

Pirmąją dieną Jurekas pakvietė mus kartu su spalvinga penkiolikos šokėjų grupe iš Indijos oficialiam atidarymui ant pagrindinės scenos. Kai atvykome, priešais sceną susirinko 250 tūkstančių jaunuolių. Mes atsistojome kaip galima arčiau scenos krašto. Keletas garbingą postą užimančių žmonių atėjo kartu su mumis, mano dvasios brolis Patita Pavana das pastebėjo Lechą Valensą ir paspaudė jam ranką.

- Esu iš Amerikos, - pasakė Patita Pavana. – San Franciske jūsų vardu pavadinta gatvė.

Valensa atrodė patenkintas. Kai jis ėjo toliau, eilė akimirksniu sulėtėjo ir jis sustojo priešais mane. Girdėjau, kad jis yra tvirtas katalikas ir nepalankus mūsų judėjimui, taigi pasinaudojau galimybe pabandyti su juo susidraugauti.

- Pone Valensa, - pasakiau, - jūs pasielgėte drąsiai stojęs prieš komunistus. Jūsų drąsa padėjo demokratijai ir laisvei ateiti į šią šalį. Judėjimo vardu norėčiau asmeniškai jums padėkoti.

Jis truputį nustebo ir kažkiek suglumo, bet po akimirkos atsipalaidavo ir nusišypsojo.

- Nėra už ką, - pasakė jis.

Po keletos minučių jis kalbėjo didžiulei miniai jaunuolių, sveikindamas juos atvykus į Vudstoką. Po to jie ilgai, entuziastingai jam plojo. Tuomet kitas garbus svečias kalbėjo ir jaunimas taip pat jam garsiai plojo. Galiausiai Jurekas atidarė renginį ir pradėjo groti roko grupė. Kai garsenybės pradėjo eiti vorele atgal nuo scenos, ištiesiau ranką vyrui, kalbėjusiam po Lecho Valensos.

- Harė Krišna, - pasakiau. – Ačiū už gražią kalbą.

Mano nuostabai vyras prisitraukė mane arčiau ir pabučiavo į skruostą.

- Žinau, kas esate, - pasakė jis, - taip pat žinau, kokį darbą dirbate. Noriu, kad žinotumėte, jog myliu jus už tai ir esu dėkingas.

Tai pasakęs jis nutolo.

Buvo didelis sujudimas, nes žmonės lipo nuo scenos. Griebiau scenos techniką ir parodžiau mane pabučiavusį žmogų.

- Kas jis? – paklausiau.

- Vienas iš žinomiausių filmų kūrėjų Lenkijoje, - atsakė jis. Tačiau jam sakant pavardę, balsą nustelbė grupės muzika.

“Na gerai, - pagalvojau, - filmų kūrėjas vertina mus. Galbūt Krišna vėl mus suves”.

Kiekvieną dieną atidarydavome kaimą 10 val. ryto. Per keletą minučių susidarydavo milžiniškos

eilės prie prasado priešais palapinę Maistas ir taika. Viena dieną padėjau dalinti prasada, kai prie manęs priėjo bhaktas iš Rusijos.

- Maharadža, - pasakė jis per vertėją, - šis jaunuolis eilėje neturi pinigų. Jis vis rodo man šią seną laminuoto popieriaus skiautę. Jis tvirtina, kad gali valgyti tiek, kiek nori.

Paėmiau lapelį ir nustebau, kad ten buvo mano raštas. Matėsi data: 2004 rugpjūčio 18. Jame buvo rašoma:

“Brangūs prabhū,

Šis vaikinys yra mano draugas. Jis šiandien valandų valandas šlavė kelią priešais Viešpaties Džaganathos vežimą per Ratha-jatrą. Jam patinka giedoti Harė Krišna ir šokti ekstazėje. Jis neturi pinigų, taigi prašom per festivalį jam leisti valgyti nemokamai tiek prasado, kiek tik panorės.

Indradjumna Svamis.”

- Parašiau tai prieš penkerius metus, - pasakiau.

- Sakiau jam tai, - atsakė bhaktas iš Rusijos, - tačiau jis sako, kad pasakojote, jog Ratha-jatros paradas vyksta amžinai, todėl lapelis galioja visada.

Nusijuokiau.

- Tuomet gerai, - pasakiau, - tegu jis valgo su mumis amžinai.

Kaip ir kasmet kelyje, einančiame per didžiulio lauko vidurį, kiekvieną dieną keletą valandų rengėme ratha-jatrą. Vienu metu kelias buvo perpildytas žmonių, tad trisdešimt metrų judėjome valandą. Bhaktai dėl to nesijaudino. Mes paprasčiausiai garsiau giedojome ir šokome dar entuziastingiau. O paaugliai prisijungė prie mūsų.

Vieną rytą išgirdome, kad Jurekas per radiją ir televiziją bei laikraščius prašo, jog daugiau žmonių nevyktų į Vudstoką. “Dabar čia yra suvažiavę daugiau nei 450 tūkstančių žmonių, - sakė jis. – Mes neturime infrastruktūros, galinčios priimti daugiau žmonių. Pasilikite namuose ir vėliau klausykitės apie Vudstoką.”

- Štai kodėl tiek daug jaunuolių ateina prasado, - pasakiau Džajatamui. – Tai didžiausias žmonių antplūdis, koks tik yra buvęs per Vudstoką. Niekuomet nemačiau tokių milžiniškų eilių. Virėjai paskaičiavo, kad išplatinsime daug daugiau nei 130 tūkstančių lėkščių prasado.

- Iš tiesų yra kita priežastis, kodėl tiek daug paauglių ateina, - pasakė Džajatamas sukikendamas. – Jie boikotuoja visas kitas maisto pardavinėjimo vietas.

- Tikrai? – paklausiau. – Kodėl?

- Kai kioskų savininkai suvokė, kad šiais metais atvyks daug daugiau žmonių, jie pakėlė kainas, - pasakė Džajatamas. – Paaugliams tai nepatiko, taigi jie boikotuoja juos. Pasklido žinia, kad Taikus Krišnos kaimas yra geriausia vieta pavalgyti ir kad ten nebrangu. Taigi paaugliai arba valgo čia, arba eina tris kilometrus į miestą nusipirkti gastronomijos prekių.

Kaip visuomet, mes paruošėme pramogų. Mažosiose palapinėse rodėme jogos užsiėmimus, piešėme veidus gopių taškeliais, buvo knygų, astrologijos, indiškų smulkmenų ir klausimų atsakymų palapinės. Vakare įvairios grupės grojo pagrindinėje scenoje. Šeši tūkstančiai paauglių susikimšo palapinėje pasiklausyti Madhumangalos das ir jo pankų grupės Gaga, grojančios nuo praeito šimtmečio paskutinio dešimtmečio pradžios. Jis visus juos privertė dainuoti Harė Krišna ir šokti.

Kiekvieną naktį programoje numatėme BB Govinda Maharadžą ir jo Silk Road bhadžanų grupę groti Mantra Rock palapinėje. Jo kirtanai Vudstoke tapo legenda, taigi kiekvieną vakarą palapinė buvo pilna ir bhaktų, ir ne bhaktų. Man maloniausia vakaro dalis būdavo stebėti praeinančius žmones, kuriuos tiesiog įtraukdavo vidun melodingas Maharadžo dainavimas.

Pirmą vakarą pastebėjau tris vidutinio amžiaus moteris stovinčias prie įėjimo į palapinę, jos šaipėsi ir išjuokė kirtaną. Maharadžo giedamas kirtanas veržėsi lyg sprogdimas, tuo tarpu trys šimtai žmonių dainavo ir šoko palapinėje.

Kitą vakarą moterys atėjo tuomet, kai Maharadžas privertė visus linguoti pagal švelnią melodiją. Sužavėtos visu tuo grožiu, jos buvo įtrauktos į palapinę. Jos stovėjo ir stebėjo kelias valandas.

Trečiąją naktį jos atėjo anksti ir giedojimui prasidėjus atsistojo minios viduryje. Jos pažvelgė į palapinės sieną, ant kurios kabėjo plakatas su užrašyta maha-mantra, o mano akys plačiai išsiplėtė, kai pamačiau jas giedančias kartu su visais. Vėliau vakare mačiau, kaip jos pašėliškai šoko kartu su minia.

Ketvirtą ir paskutinę naktį moterys buvo garsiausios giedotojos ir pašėliškiausios šokėjos iš visų. Dėl savo amžiaus jos patraukė stebėtojų dėmesį, kurie praeidavo pro šalį. Kirtanas vyko iki vidurnakčio. Negalėjau nuo jų atitraukti akių, kai jos laisvai šoko iškėlusios į viršų rankas ir iš visų plaučių giedojo Harė Krišna.

Kai kirtanas artėjo prie pabaigos, atėjo Nandini ir Džajatamas. Jie abu sunkiai dirbo organizuodami festivalį ir aš norėjau, kad jie pamatytų, kokie laimingi bhaktai ir paaugliai Maharadžo kirtane. Pamojau jiems užlipti ant scenos.

- Ar ne nuostabu, Nandini? – paklausiau. – Tai mūsų festivalio esmė, pati jo širdis.

- Tikra tiesa, - pasakė ji.

Parodžiau tris vidutinio amžiaus moteris, dainuojančias ir šokančias priekyje.

- Tik pažvelk į šias moteris, - pasakiau. – Jos kartu su mumis kiekvieną vakarą. Joms patinka kirtanas.

- Žinau, - atsakė Nandini.

- O! – nustebau aš. – Iš kur žinai?

Nandini nusišypsojo.

- Matote tą moterį viduryje? – paklausė ji. – Tai didžiosios mokyklos, kurioje mes apsistoję, direktorė, ta, kuri tiek daug metų nesutiko išnuomoti mokyklos. Kitos dvi yra jos sekretorės.

Keletui sekundžių netekau žado.

- Kaip tai įmanoma? – galiausiai paklausiau. – Ji buvo taip priešiška nusiteikusi mūsų atžvilgiu.

- Šįryt ji atėjo pasikalbėti su manimi, - pasakė Nandini vis dar šypsodamasi. – Ji man papasakojo, kad pirmą dieną atėjo į mūsų kaimą ieškoti priežasčių, dėl kurių kitais metais neturėtų mums nuomoti mokyklos. Ji pastebėjo radusi tiek daug trūkumų, tačiau kažkas nutiko jai stovint prie Mantra Rock palapinės. Klausantis Govinda Maharadžo kirtano pasikeitė jos širdis. Iš pradžių ji nenorėjo to pripažinti, bet kitą vakarą kažkas patraukė ją vėl ten sugrįžti. Ji pasakė, kad dainavimas buvo nuostabiausias dalykas, kurį jai teko girdėti ir ji klausėsi lyg sustingusi.

- Kitą vakarą ji pati norėjo tai patirti, todėl kartu su savo sekretorėmis stovėjo pačiame palapinės viduryje. Kai prasidėjo kirtanas, jos pamatė ant sienos mantrą ir pradėjo giedoti. Staiga viena iš mūsų merginų įtraukė jas į kirtaną. Jos visiškai pasikeitė. Ji pasakė, kad kitais metais galėsime apsistoti jos mokykloje ir netgi meldė mane tai padaryti.

Kai BB Govinda Maharadžas lėtai vedė kirtaną prie pabaigos, mačiau direktorę ir abi jos sekretores stovinčias užmerktomis akimis ir linguojančias į priekį ir atgal. Kai kirtanas baigėsi, nei viena nesujudėjo. Jos tiesiog stovėjo mėgaudamosi šventųjų vardų giedojimo malonumu.

- Šiais metais Vudstokas tikrai buvo ypatingas, - pasakiau Nandini, - tačiau niekas neprilygo šiam stebuklingam šventųjų vardų žaidimui. Kaip mums pasisekė, kad tai matėme!

tunde tandavini ratim vitanute tundavali labdhaye
karna kroda kadambini ghatayate karnarbudebhyah sprham
cetah prangana sangini vijayate sarvendriyanam krtim
no jane janita kiyabdhir amrtaih krsneti varna dvayi

“Nežinau, kiek nektaro telpa šiuose dviejuose skiemenyse: Kriš-na. Kai giedamas šventasis Krišnos vardas, atrodo, jog jis šoktų burnoje. Tuomet mes trokštame turėti daug daug burnų. Kai šis vardas patenka į ausų ertmę, trokštame turėti milijonus ausų. O kai šventasis vardas šoka širdies kiemelyje, jis nugali proto veiklą, todėl jautimai pasidaro neveiklūs”.

[Vidagdha-Madhava 1.12]